

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 556

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 5 iulie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 225 din 16 aprilie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, pentru modificarea și completarea unor acte normative și pentru aplicarea unitară a dispozițiilor legale.....	2–9
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
60.	— Ordonanță de urgență privind reglementarea unor măsuri pentru stingerea unor obligații fiscale și bugetare, precum și unele măsuri referitoare la obligațiile de plată aferente împrumuturilor din venituri din privatizare și împrumuturilor contractate de statul român de la instituții de credit și subîmprumutate operatorilor economici	10–13
478.	— Hotărâre privind alocarea unei sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2019, pentru Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, pentru finanțarea Programului național de dezvoltare locală etapele I și II	14
479.	— Hotărâre privind suplimentarea bugetului Ministerului Mediului din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2019	14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
386.	— Ordin al viceprim-ministrului, ministrul mediului, pentru aprobarea criteriilor sectoriale și pragurilor critice aferente sectorului Apă, păduri și mediu, subsectorul „Protecția mediului înconjurător”	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 225**

din 16 aprilie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, pentru modificarea și completarea unor acte normative și pentru aplicarea unitară a dispozițiilor legale

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea-Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, pentru modificarea și completarea unor acte normative și pentru aplicarea unitară a dispozițiilor legale, excepție ridicată de Gabriel Popa, Medana Mihuța și Elena Teodora Constantin, în Dosarul nr. 9.781/3/2016 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 678D/2017.

2. La apelul nominal răspunde doamna avocat Georgiana-Raluca Trandafir, pentru autorii excepției de neconstituționalitate, fără împuternicire avocațială. Lipsește cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Având cuvântul, avocatul autorilor excepției solicită lăsarea cauzei mai la urmă, pentru a putea depune la dosar împuternicirea avocațială. Președintele admite cererea de lăsare a cauzei mai la urmă.

4. La a doua strigare a cauzei, răspunde doamna avocat Georgiana-Raluca Trandafir, pentru autorii excepției de neconstituționalitate, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, lipsind cealaltă parte.

5. Având cuvântul, avocatul autorilor excepției susține, în esență, că excepția este admisibilă, fiind îndeplinite toate condițiile de admisibilitate, inclusiv cele stabilite prin Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011. Cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate, susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5), art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3) și art. 61 alin. (1). Referitor la încălcarea art. 1 alin. (4), raportat la art. 61 alin. (1), coroborat cu art. 115 din Constituție, susține că delegarea legislativă se face în condițiile prevăzute în Constituție și detaliate în jurisprudența Curții Constituționale, și

anume prin Decizia nr. 15 din 25 ianuarie 2000. Însă, în speță, urgența reglementării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2016 nu a fost motivată. Mai mult, legiuitorul a precizat faptul că se impune adoptarea acestui act normativ pentru că, în practică, au apărut situații divergente. Or, urgența nu poate fi motivată de utilitatea reglementării, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 255 din 11 mai 2005. În al doilea rând, interpretarea unei norme de drept este atributul instanțelor judecătorești, iar nu al Guvernului care — fiind parte în litigiu, în cazul de față — intervine în echilibrul procesual și schimbă soarta litigiului în favoarea sa. În al treilea rând, a interpreta un act normativ nu înseamnă a-l modifica. Or, Guvernul a modificat art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014, care fusese deja aprobată prin Legea nr. 174/2015 și modificată de Parlament prin Legea nr. 293/2015. Prin urmare, Guvernul a intervenit într-un domeniu deja reglementat de către Parlament, ceea ce Curtea Constituțională a sancționat prin deciziile nr. 1.257 din 7 octombrie 2009 și nr. 447 din 29 octombrie 2013, reținând că Guvernul nu poate interveni prin ordonanțe de urgență în reglementarea adoptată în Parlament, fără a îndeplini condițiile din art. 115 din Constituție. Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2), coroborate cu cele ale art. 21 alin. (3) din Constituție, se arată că reglementarea criticată retroactivează, Guvernul stabilind că o normă de drept anterioară nu se aplică unei anumite categorii de funcționari publici. În acest sens se invocă deciziile Curții Constituționale nr. 120 din 15 februarie 2007, nr. 409 din 4 noiembrie 2003 și nr. 812 din 9 noiembrie 2006, prin care s-a stabilit că o lege retroactivează atunci când modifică o situație juridică anterioară. Or, prin modificarea legislativă criticată, Guvernul a intervenit într-un litigiu pendinte, ceea ce încalcă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia, atunci când legiuitorul intervine printr-o modificare legislativă menită să-i creeze un avantaj în raport cu cealaltă parte, se încalcă dreptul la un proces echitabil. În ceea ce privește dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, se susține, în esență, că prevederile criticate încalcă principiul egalității în fața legii, deoarece managerii publici sunt funcționari publici, beneficiind de toate drepturile acestora. Or, exceptarea managerilor publici de la creșterile salariale este nejustificată, creând o discriminare negativă. Se invocă în acest sens Decizia nr. 685 din 28 iunie 2012, prin care Curtea a reținut că „violarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite”. În plus, se invocă Opinia nr. 598 din 20 decembrie 2010 a Comisiei de la Veneția din 17—18 decembrie 2010 referitoare la reducerea salariilor judecătorilor, opinie emisă la solicitarea președintelui Curții

Constituționale a Macedoniei. În ceea ce privește încălcarea art. 21 alin. (3) din Constituție, se invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, referitoare la modificările legislative intervenite în timpul unui litigiu. În final, se solicită constatarea încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție, deoarece conduita legiuitorului delegat încalcă principiul supremației legii, sens în care se invocă Decizia Curții Constituționale nr. 1 din 10 ianuarie 2014.

6. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, deoarece, în nota de fundamentare a actului normativ criticat, Guvernul a motivat urgența adoptării acestuia și a explicat necesitatea modificării art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014, scopul urmărit fiind acela al înlăturării unor inechități salariale. Raportat strict la managerii publici, aceștia sunt funcționari publici cu statut special, prevăzuți de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2008 și salarizați conform art. 37 din aceasta. Astfel, în privința acestora nu se pune problema înlăturării unor inechități salariale. Întrucât situațiile juridice invocate nu sunt identice, tratamentul juridic aplicat managerilor publici a fost pe deplin justificat în mod obiectiv și rezonabil.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 13 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 9.781/3/2016, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantul Gabriel Popa, Medana Mihuța și Elena Teodora Constantin, în cadrul soluționării unei cauze de contencios administrativ având ca obiect „litigiu funcționari publici (Legea nr. 188/1999)”, prin care se solicită instanței pronunțarea unei hotărâri judecătorești prin care să fie obligată pârâta, în principal, la majorarea salariului de bază cu 75%, iar, în subsidiar, cu 50%, în conformitate cu prevederile art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate sunt contrare art. 115 alin. (4) din Constituție, deoarece, pentru emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2016, nu au existat circumstanțe excepționale care să impună o reglementare de urgență, pentru apărarea unui interes public care, altfel, ar fi grav periclitat. Nici dificultățile de interpretare a dispozițiilor de lege referitoare la modul de salarizare a personalului din cadrul Administrației Prezidențiale, serviciilor Parlamentului sau aparatului de lucru al Guvernului nu pot fi încadrate în tiparul unei situații extraordinare, care să necesite adoptarea unei ordonanțe de urgență. În concluzie, invocând, în esență, jurisprudența Curții Constituționale referitoare la interpretarea art. 115 alin. (4), din Constituție și analizând precizările din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2016, autorii excepției conchid că motivarea situației extraordinare și a urgenței este insuficientă și nu corespunde cerințelor prevăzute de art. 115 alin. (4) și nici jurisprudenței Curții Constituționale.

9. Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (4) din Constituție, privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, coroborate cu cele ale art. 61 alin. (1) din Constituție, privind rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, autorii excepției susțin, în esență, invocând jurisprudența Curții

Constituționale, că motivul pentru care s-a adoptat art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 a fost acela că textul modificat prin aceste dispoziții — și anume, art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 — „determină interpretări diferite privind aplicarea” legii. Or, în baza art. 1 alin. (4) din Constituție, potrivit legilor în vigoare, activitatea de interpretare și aplicare a legii este de competența exclusivă a instanțelor judecătorești. Prin urmare, se susține că „adoptarea unei ordonanțe de urgență a Guvernului în scopul aparent al indicării modului în care trebuie interpretată o anumită dispoziție normativă, iar în mod concret pentru modificarea substanțială a normei, întrunește elementele unui abuz de drept și a unei deturnări nepermise a excepției în materia legiferării de la scopul pentru care a fost recunoscută în favoarea aparatului executiv”. Deși intenția Guvernului a fost aceea de a adopta o normă interpretativă, având în vedere că a interpreta nu înseamnă a modifica, nu se poate considera că art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 explică modul în care art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014 trebuie interpretat, ci, în fapt, îi conferă un alt conținut, schimbându-i radical substanța. Pe de altă parte, se precizează că art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014 a fost modificat prin Legea nr. 174/2015 privind aprobarea acesteia, prin Legea nr. 293/2015 și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016. Astfel, domeniul de reglementare a fost modificat, în ultimă instanță, de Parlament, prin Legea nr. 174/2015, iar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 intervine în cadrul reglementat deja prin această lege.

10. În ceea ce privește încălcarea art. 15 alin. (2), raportat la art. 21 alin. (3) din Constituție, se susține că, având în vedere succesiunea legilor în timp, drepturile salariale cuvenite din momentul intrării în vigoare a Legii nr. 174/2015 și până la adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2016 sunt drepturi câștigate, adică *facta praeterita*, realizate în întregime înainte de intrarea în vigoare a legii noi, modificatoare, sens în care se invocă jurisprudența Curții Constituționale în materia principiului neretroactivității legii. Analizând principiul neretroactivității legii, prin prisma principiului dreptului la un proces echitabil, autorii excepției susțin că „având în vedere contextul în care intervine Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, și anume în timp ce era în plină desfășurare procesul ce avea ca obiect satisfacerea drepturilor salariale acordate în temeiul Legii nr. 174/2015, necesitatea respectării acestui principiu devine evidentă”, sens în care invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Astfel, prin emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2016 se încalcă o serie de garanții constituționale, fundamentale. Această idee este întărită prin hotărârile pronunțate de instanța de contencios al drepturilor omului, care a statuat că „legile pot fi adoptate înainte de introducerea unui litigiu” sau „după finalizarea procedurii”, acestea fiind cazurile ce nu ridică probleme, în temeiul art. 6 din Convenție.

11. Referitor la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, se susține că situația premisă este reprezentată de Legea nr. 174/2015 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 86/2014, care, prin art. 6, recunoștea personalului din cadrul aparatului de lucru al Guvernului dreptul de a beneficia de salariul stabilit la nivelul de salarizare maxim aflat în plată, aferent funcțiilor din cadrul aparatului de lucru al Guvernului. Analiza acestei prevederi legale relevă faptul că singura condiție prevăzută de legiuitor pentru acordarea majorării salariale este ca persoana să fie încadrată pe o funcție din aparatul de lucru al Guvernului. Statutul managerului public

este reglementat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2008 privind statutul funcționarului public, denumit *manager public*. Potrivit Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, Anexa nr. I cap. I lit. e), „managerul public are calitatea de funcționar public, beneficiind de toate drepturile și obligațiile stabilite prin lege pentru funcționarii publici”. Așadar, din aceste dispoziții de lege rezultă fără dubiu că funcția de manager public reprezintă o funcție publică. Raportat la modul în care sunt numiți în funcție, respectiv prin ordine de numire, managerii publici trebuie să fie considerați ca fiind încadrați în aparatul de lucru al Guvernului. Prin emiterea Ordonanței de urgență nr. 43/2016, Guvernul intervine în procesul ce-i avea ca părți, pe de-o parte, pe anumiți manageri publici, iar, pe de altă parte, Secretariatul General al Guvernului, proces pendinte, care avea ca obiect tocmai valorificarea dreptului recunoscut prin Legea nr. 174/2015, respectiv majorarea salariului de bază. Așadar, exceptarea funcțiilor de demnitate publică, inspector guvernamental, consilier pentru afaceri europene și manager public, prin art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, de la aplicarea majorării salariale prevăzute de art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014, aprobată prin Legea nr. 174/2015, conduce la încălcarea principiului egalității, deoarece acest tratament juridic diferit nu are o justificare obiectivă și rezonabilă. Astfel, funcția de manager public beneficiază de un statut și o reglementare proprie, iar analizând condițiile de admitere, precum și procesul de formare a unui manager public, devine dificil a fi identificat un singur motiv care să justifice, în mod rațional și obiectiv, diferența de tratament juridic, instituită prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016. Prin urmare, excluderea categoriei managerilor publici de la facilitățile salariale recunoscute personalului din cadrul aparatului de lucru al Guvernului nu este justificată de existența vreunui criteriu obiectiv și rațional de diferențiere față de ceilalți funcționari publici, fiind încălcat principiul egalității în drepturi și al nediscriminării.

12. În ceea ce privește dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție, autorii excepției susțin că, prin adoptarea art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, se încalcă principiul egalității armelor, ca garanție a dreptului la un proces echitabil, deoarece momentul în care intervine această exceptare a managerilor publici de la majorările salariale este ulterior declanșării de către reclamantii a acțiunii privind obligarea Guvernului la plata majorărilor salariale convenite în temeiul art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014, aprobată prin Legea nr. 174/2015. În concluzie, pentru a contracara riscul apariției unui dezechilibru procesual și pentru a conferi, în același timp, eficacitate principiilor constituționale general obligatorii, se susține că aplicarea art. V din Ordonanța de urgență nr. 43/2016 este contrară principiului dreptului la un proces echitabil, în principal prin nesocotirea garanției egalității armelor, sens în care se invocă deciziile Curții Constituționale nr. 269 din 7 mai 2014 și nr. 728 din 16 decembrie 2014.

13. Referitor la încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, autorii excepției susțin că modul în care Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 pretinde că interpretează nu se circumscrie tiparului legal permis de lege. „A interpreta” înseamnă „a da un anumit înțeles, o anumită semnificație unui lucru”. Întrucât art. V exclude din sfera de aplicare a art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014, aprobată prin Legea nr. 174/2015, anumite categorii de salariați, rezultă că ceea ce face, în realitate, legiuitorul delegat prin

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 este modificarea acestui text de lege. Astfel, sub pretextul formal al interpretării, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 devine un mijloc de modificare a art. 17 alin. (2), lucru căruia i se opun normele de tehnică legislativă și, implicit, principiul constituțional al legalității. Conform art. 43 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, „la ordonanțele de urgență, preambulul este obligatoriu și cuprinde prezentarea elementelor de fapt și de drept ale situației extraordinare ce impun recurgerea la această cale de reglementare”. Pe cale de consecință, nu este cu puțință ca, admitând, prin absurd, că necesitatea acordării unei interpretări este o situație extraordinară ce implică intervenția legiuitorului delegat, urmărindu-se interpretarea unui anumit act normativ, și anume a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015, să se ajungă la modificarea, prin excludere a unor funcții, de la aplicabilitatea unui text de lege care nu are nicio legătură cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 și cu urgența în ceea ce privește interpretarea prevederilor acesteia. Totodată, se remarcă lipsa completă de corelare dintre art. V și întregul ansamblu normativ al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2016.

14. În final, se susține că Guvernul, parte în procesul pendinte, înțelege să recurgă la un subterfugiu, și anume includerea art. V în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, în scopul influențării parcursului procesului în care era antrenat în calitate de părât. Acesta nu doar că ocolește cadrul legislativ creat tot la inițiativa sa, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014, ci îl încalcă, aducându-i modificări intempestive și discriminatorii. Se susține că, practic, în speță, urgența adoptării art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 este dată de existența litigiului în care Guvernul era parte și al cărui deznodământ trebuia influențat.

15. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** nu și-a exprimat opinia asupra temeiniciei excepției de neconstituționalitate.

16. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

18. În temeiul art. 76 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională a solicitat Secretariatului General al Guvernului, prin Adresa cu nr. 1.851 din 12 martie 2019, să comunice următoarele: „1. Care au fost temeiurile legale pentru salarizarea funcțiilor de inspector guvernamental, consilier pentru afaceri europene și manager public din cadrul aparatului de lucru al Guvernului, pentru care Secretariatul General al Guvernului are calitatea de angajator, în perioada 3 iulie 2015 (data intrării în vigoare a Legii nr. 174/2015) — 31 august 2016 (data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2016)?; 2. Care au fost rațiunile pentru care funcțiile de inspector guvernamental, consilier pentru afaceri europene și manager public din cadrul aparatului de lucru al Guvernului au fost exceptate, prin art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, de la egalizarea salarizării la nivel maxim?”. Prin Adresa înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 2.140 din 25 martie 2019, Secretariatul General al Guvernului a comunicat că nu este abilitat, potrivit atribuțiilor sale legale, să emită interpretări general valabile și obligatorii ale legislației în vigoare, și a redat conținutul notei de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2016.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, răspunsul trimis de Secretariatul General al Guvernului la solicitarea Curții Constituționale, susținerile reprezentantului autorilor excepției prezent la ședința publică, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, pentru modificarea și completarea unor acte normative și pentru aplicarea unitară a dispozițiilor legale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 673 din 31 august 2016, având următorul conținut: *„În cuprinsul art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 920 din 17 decembrie 2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 174/2015, cu modificările și completările ulterioare, prin sintagma «se stabilește la nivelul de salarizare maxim aflat în plată aferent funcțiilor din cadrul aparatului de lucru al Guvernului» se înțelege aplicarea aceluiași procent de creștere salarială pentru toate funcțiile, corespunzător nivelului maxim aflat în plată în cadrul aparatului de lucru al Guvernului, cu excepția funcțiilor de demnitate publică, inspector guvernamental, consilier pentru afaceri europene și manager public.”* Art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014 avea următorul conținut: *„Salarizarea personalului din cadrul Administrației Prezidențiale, serviciilor Parlamentului și aparatului de lucru al Guvernului se stabilește la nivelul de salarizare maxim aflat în plată aferent funcțiilor din cadrul aparatului de lucru al Guvernului.”*

21. Curtea reține că, ulterior sesizării sale, dispozițiile art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014 au fost abrogate prin art. 44 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017. Prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea a stabilit că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Astfel, deși nu mai sunt în vigoare, dispozițiile criticate își produc în continuare efectele juridice, deoarece obiectul principal al cauzei în cadrul căreia a fost invocată excepția de neconstituționalitate îl reprezintă pronunțarea unei hotărâri judecătorești prin care să fie obligată pârâta, în principal, la majorarea salariului de bază cu 75%, iar, în subsidiar, cu 50%, în conformitate cu prevederile art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014.

22. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) și (5) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat și principiul respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, art. 16 alin. (1) privind principiul egalității în fața legii, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 61 alin. (1), potrivit căruia Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului și unica autoritate legiuitoare a țării și art. 115 alin. (4) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență ale Guvernului.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține, din analiza actelor dosarului, că autorii excepției dețin funcția publică specifică de manager public în cadrul Secretariatului General al Guvernului. Prin cererea de chemare în judecată, aceștia au solicitat instanței obligarea Secretariatului General al Guvernului la majorarea salariului de bază, în principal, cu 75%, iar, în subsidiar, cu 50%, conform prevederilor art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014, introdus prin Legea nr. 174/2015 de aprobare a acestei ordonanțe. Autorii excepției susțin că, drept urmare a acestei modificări, funcționarii publici din cadrul Secretariatului General al Guvernului au beneficiat de o majorare salarială de 50%, cu excepția lor.

24. Curtea mai reține că statutul managerului public este reglementat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2008 privind statutul funcționarului public denumit manager public, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 484 din 30 iunie 2008. Potrivit art. 27 alin. (1) din acest act normativ (care face parte din capitolul IV: *Drepturi salariale*), *„Pentru activitatea desfășurată, persoanele numite în funcții publice specifice de manager public au dreptul la un salariu stabilit în condițiile prevăzute la art. 31 din Legea nr. 188/1999, republicată, care se aplică în mod corespunzător”*, iar, în conformitate cu alin. (2) al art. 27, *„Managerii publici beneficiază de prime, spor de vechime și alte drepturi salariale, în condițiile legii”*. Art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014 prevede faptul că salarizarea personalului din cadrul Administrației Prezidențiale, serviciilor Parlamentului și aparatului de lucru al Guvernului *„se stabilește la nivelul de salarizare maxim aflat în plată aferent funcțiilor din cadrul aparatului de lucru al Guvernului”*. În acest context legislativ, dispoziția criticată din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 reglementează un anumit înțeles al sintagmei *„se stabilește la nivelul de salarizare maxim aflat în plată aferent funcțiilor din cadrul aparatului de lucru al Guvernului”*, în sensul că prin aceasta se înțelege aplicarea aceluiași procent de creștere salarială pentru toate funcțiile, corespunzător nivelului maxim aflat în plată în cadrul aparatului de lucru al Guvernului, cu excluderea funcțiilor de demnitate publică, inspector guvernamental, consilier pentru afaceri europene și manager public.

25. Referitor la critica de neconstituționalitate extrinsecă privind încălcarea art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea reține că, potrivit acestei norme constituționale, *„Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora”*. Referitor la condițiile de adoptare a unei ordonanțe de urgență a Guvernului, prin Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005, Curtea Constituțională a statuat că Guvernul poate adopta o ordonanță de urgență în următoarele condiții, întrunite în mod cumulativ: existența unei situații extraordinare; reglementarea acesteia să nu poată fi amânată; urgența să fie motivată în cuprinsul

ordonanței. Sintagma „*situații extraordinare*” a fost analizată în jurisprudența Curții Constituționale, care, prin Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, a reținut implicațiile deosebirii terminologice dintre noțiunea de „*caz excepțional*”, utilizat în concepția art. 114 alin. (4) din Constituție anterior revizuirii, și cea de „*situație extraordinară*”, arătând că, deși diferența dintre cei doi termeni, din punctul de vedere al gradului de abatere de la obișnuit sau comun căruia îi dau expresie, este evidentă, același legiuitor a simțit nevoia să o pună la adăpost de orice interpretare de natură să minimalizeze o atare diferență, prin adăugarea sintagmei „*a căror reglementare nu poate fi amânată*”, consacrand astfel *in terminis* imperativul urgenței reglementării. Prin aceeași decizie, Curtea a reamintit jurisprudența sa pronunțată anterior revizuirii Legii fundamentale, prin care a precizat că de esența cazului excepțional este caracterul său obiectiv, în sensul că „*existența sa nu depinde de voința Guvernului care, în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență*” (Decizia nr. 83 din 19 mai 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 8 iunie 1998). Curtea a mai arătat, prin Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009, că, pentru îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție, este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public. Cât privește condiția urgenței, prevăzută de art. 115 alin. (4) din Constituție, prin Decizia nr. 421 din 9 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007, Curtea Constituțională a statuat că „*urgența reglementării nu echivalează cu existența situației extraordinare, reglementarea operativă putându-se realiza și pe calea procedurii obișnuite de legiferare*”.

26. În cauza de față, Curtea constată că în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2016 se menționează că reglementarea criticată a fost adoptată „ținând cont că plata drepturilor salariale aferente lunii august 2016 se face în sistemul bugetar în perioada 5—15 septembrie 2016, având în vedere faptul că în aparatul de lucru al Secretariatului General al Guvernului nu se regăsesc toate funcțiile din cadrul ministerelor, ceea ce ar conduce la salarii diferite pentru aceeași funcție, dar cu gradații diferite, [...] având în vedere că art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014 [...] prevede că *salarizarea personalului din cadrul Administrației Prezidențiale, serviciilor Parlamentului și aparatului de lucru al Guvernului se stabilește la nivelul de salarizare maxim aflat în plată aferent funcțiilor din cadrul aparatului de lucru al Guvernului*, text care determină interpretări diferite privind aplicarea, ținând cont că există riscul real al generării de inechități între funcționarii publici sau personalul contractual din cadrul aceleiași instituții prin diminuarea salariilor unor categorii importante de funcții, inclusiv de conducere [...]”. Având în vedere aceste precizări și ținând cont de jurisprudența sa în materie, Curtea constată, pe de-o parte, că împrejurarea unor interpretări și aplicări diferite ale textului art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014 se poate încadra în conceptul constituțional de „*situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată*”, astfel cum acesta a fost definit în jurisprudența Curții. Astfel, ordonanța criticată modifică Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 care reglementează, în principal, salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016. Or, interpretarea și aplicarea diferită a unei norme referitoare la salarizarea personalului din cadrul Administrației Prezidențiale, serviciilor Parlamentului și aparatului de lucru al Guvernului, ce generează riscul unor

inechități între funcționarii publici sau personalul contractual din cadrul aceleiași instituții, este o stare de fapt obiectivă, independentă de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public, și anume salarizarea unitară și echitabilă a personalului din unele instituții publice din sfera puterii legislative și executive. Pe de altă parte, Curtea reține că urgența a fost motivată corespunzător în cuprinsul ordonanței de urgență criticate. Astfel, în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2016 se precizează că aceasta a fost adoptată ținând cont că există riscul real al generării de inechități între funcționarii publici sau personalul contractual din cadrul aceleiași instituții, prin diminuarea salariilor unor categorii importante de funcții, inclusiv de conducere, corelat cu momentul efectuării plăților salariale. Prin urmare, critica referitoare la încălcarea art. 115 alin. (4) din Constituție este neîntemeiată.

27. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 1 alin. (4) coroborate cu cele ale art. 61 alin. (1) din Constituție, autorii excepției susțin că motivul pentru care s-a adoptat art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 a fost acela că textul modificat prin aceste dispoziții — și anume, art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 — „*determină interpretări diferite privind aplicarea*”. Or, în baza art. 1 alin. (4) din Constituție, potrivit legilor în vigoare, activitatea de interpretare și aplicare a legii este de competența exclusivă a instanțelor judecătorești. Cu privire la aceste susțineri, Curtea reține că principiul separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale a fost aplicat mai întâi pe cale jurisprudențială de către Curtea Constituțională, fiind consacrat expres în Constituție, ulterior, în urma revizuirii acesteia din anul 2003. Prin Decizia nr. 188 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010, Curtea a constatat că pretinsa încălcare a prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, coroborate cu cele ale art. 126 alin. (1) privind instanțele judecătorești, nu poate fi reținută, din moment ce Guvernul nu refuză aplicarea hotărârilor judecătorești, ci, din contră, le recunoaște și își ia angajamentul ferm de a le executa întocmai, potrivit criteriilor rezonabile și obiective stabilite în actul normativ contestat. Prin urmare, Curtea a constatat că ordonanța de urgență respectivă nu reprezintă o măsură prin care se interzice nici măcar temporar executarea unei hotărâri judecătorești și, în consecință, nu reprezintă o imixtiune a puterii legislative în procesul de realizare a justiției. Prin Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1029 din 21 decembrie 2016, paragraful 28, Curtea a constatat că dispozițiile art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, afectează principiul fundamental al separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale, consacrat de art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, deoarece, printr-un act normativ emis de Guvern, ca legiuitor delegat potrivit art. 115 alin. (4)—(6) din Constituție, se consacră, pe cale legislativă, nerecunoașterea hotărârilor judecătorești definitive, respectiv definitive și irevocabile, emise de puterea judecătorească.

28. Având în vedere cele anterior exemplificate, Curtea constată că dispozițiile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 nu consacră nerecunoașterea unor hotărâri judecătorești, caz în care ar afecta principiul separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale, ci reglementează înțelesul sintagmei „*se stabilește la nivelul de*

salarizare maxim aflat în plată aferent funcțiilor din cadrul aparatului de lucru al Guvernului”, sintagmă prevăzută de art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014, ca fiind „aplicarea aceluiași procent de creștere salarială pentru toate funcțiile, corespunzător nivelului maxim aflat în plată în cadrul aparatului de lucru al Guvernului, cu excepția funcțiilor de demnitate publică, inspector guvernamental, consilier pentru afaceri europene și manager public.” Este adevărat că, în jurisprudența sa, Curtea a stabilit că interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțeleșului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost învestite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii. „Oricât de clar ar fi textul unei dispoziții legale — se arată într-o hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului (Cauza C.R. împotriva Regatului Unit, 1995) — în orice sistem juridic există, în mod inevitabil, un element de interpretare judiciară [...]” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 600 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 11 iunie 2009, sau Decizia nr. 360 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 14 mai 2010). Însă această jurisprudență nu exclude posibilitatea legiuitorului (fie el delegat) de a reglementa un anumit înțeleș al art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014, prin care, practic, clarifică sintagma „se stabilește la nivelul de salarizare maxim aflat în plată aferent funcțiilor din cadrul aparatului de lucru al Guvernului”, în sensul că prin aceasta se înțelege aplicarea aceluiași procent de creștere salarială pentru toate funcțiile, corespunzător nivelului maxim aflat în plată în cadrul aparatului de lucru al Guvernului, cu excluderea funcțiilor de demnitate publică, inspector guvernamental, consilier pentru afaceri europene și manager public.

29. Referitor la susținerea potrivit căreia domeniul de reglementare fusese deja modificat, în ultimă instanță, de Parlament, prin Legea nr. 174/2015, iar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 intervine în cadrul reglementat deja prin această lege, Curtea constată că această modalitate de reglementare — emiterea unei ordonanțe de urgență a Guvernului care modifică prevederile unei legi — nu este neconstituțională, evident dacă respectă condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență ale Guvernului, prevăzute de Constituție și detaliate în jurisprudența Curții Constituționale.

30. Cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție, Curtea reține că, referitor la competența Guvernului de a adopta acte cu caracter normativ cu putere de lege, prin Decizia nr. 68 din 27 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 181 din 14 martie 2017, paragraful 73, Curtea a invocat jurisprudența sa, prin care a statuat că prevederile art. 61 alin. (1) teza a doua din Constituție conferă Parlamentului calitatea de unică autoritate legiuitoare a țării, iar, în virtutea acestui monopol legislativ, Parlamentul este singura autoritate publică care adoptă legi. Conceptul de „lege” se definește prin raportare la două criterii: cel formal sau organic și cel material. Potrivit primului criteriu, legea se caracterizează ca fiind un act al autorității legiuitoare, identificându-se prin organul chemat să o adopte și prin procedura ce trebuie respectată în acest scop. Această concluzie rezultă din coroborarea dispozițiilor art. 61 alin. (1) teza a doua din Constituție, conform căreia „Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării”, cu prevederile art. 67, 76, 77 și 78, potrivit căreia Camera Deputaților și Senatul adoptă legi, care sunt supuse promulgării de către Președintele

României și care intră în vigoare la trei zile după publicarea lor în Monitorul Oficial al României, dacă în conținutul lor nu este prevăzută o altă dată ulterioară. Criteriul material are în vedere conținutul reglementării, definindu-se în considerarea obiectului normei, respectiv a naturii relațiilor sociale reglementate, sub acest aspect Parlamentul având plenitudine de legiferare. La paragrafele 74 și 75 ale Deciziei nr. 68 din 27 februarie 2017, Curtea a reținut că, sub aspectul competenței de legiferare, relația dintre puterea legislativă și cea executivă se desăvârșește prin competența conferită Guvernului de a adopta ordonanțe de urgență, în condițiile stabilite de art. 115 alin. (4)—(6) din Constituție. Astfel, ordonanța de urgență, ca act normativ ce permite Guvernului, sub controlul Parlamentului, să facă față unei situații extraordinare, se justifică prin necesitatea și urgența reglementării acestei situații care, datorită circumstanțelor sale, impune adoptarea de soluții imediate în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public. Pe lângă monopolul legislativ al Parlamentului, Constituția, în art. 115, consacră delegarea legislativă, în virtutea căreia Guvernul poate emite ordonanțe simple [art. 115 alin. (1)—(3)] sau ordonanțe de urgență [art. 115 alin. (4)—(6)]. Astfel, transferul unor atribuții legislative către autoritatea executivă se realizează printr-un act de voință al Parlamentului ori, pe cale constituțională, în situații extraordinare, și numai sub control parlamentar. Având în vedere acestea, în cauză Curtea nu poate reține că prin emiterea art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 s-au încălcat dispozițiile art. 61 alin. (1) din Constituție.

31. Pentru aceleași argumente, nu se poate reține nici critica privind încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, pe motiv că, așa cum susțin autorii excepției, „sub pretextul formal al interpretării, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 devine un mijloc de modificare a art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014, lucru căruia i se opun normele de tehnică legislativă și, implicit, principiul constituțional al legalității”.

32. În ceea ce privește încălcarea art. 15 alin. (2), raportat la art. 21 alin. (3) din Constituție, autorii excepției susțin că, având în vedere succesiunea legilor în timp, drepturile salariale convenite din momentul intrării în vigoare a Legii nr. 174/2015 și până la adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2016 sunt drepturi câștigate, adică *facta praeterita*, realizate în întregime înainte de intrarea în vigoare a legii noi, modificatoare, sens în care se invocă jurisprudența Curții Constituționale în materia principiului neretroactivității legii. Analizând principiul neretroactivității legii, prin prisma principiului dreptului la un proces echitabil, autorii excepției susțin că, „având în vedere contextul în care intervine Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, și anume în timp ce era în plină desfășurare procesul ce avea ca obiect satisfacerea drepturilor salariale acordate în temeiul Legii nr. 174/2015, necesitatea respectării acestui principiu devine evidentă”, sens în care invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Referitor la aceste susțineri, Curtea reține că sunt neîntemeiate, din moment ce art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 se aplică de la data intrării sale în vigoare. Astfel, potrivit art. 15 alin. (2) din Constituție, legea dispune numai pentru viitor. Dispozițiile de lege criticate prevăd, în cuprinsul art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014, că prin sintagma „se stabilește la nivelul de salarizare maxim aflat în plată aferent funcțiilor din cadrul aparatului de lucru al Guvernului” se înțelege aplicarea aceluiași procent de creștere salarială pentru toate funcțiile, corespunzător nivelului maxim aflat în plată în cadrul aparatului de lucru al Guvernului, cu excepția funcțiilor de demnitate

publică, inspector guvernamental, consilier pentru afaceri europene și manager public. Astfel, chiar dacă dispozițiile criticate stabilesc un anumit înțeles al sintagmei prevăzute de art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014, Curtea reține că acestea se aplică de la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2016, în conformitate cu art. 15 alin. (2) din Constituție.

33. În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție, autorii excepției susțin că, prin adoptarea art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, se încalcă principiul egalității armelor, ca garanție a dreptului la un proces echitabil, deoarece momentul în care intervine această excepție a managerilor publici de la majorările salariale este ulterior declanșării de către reclamant și acțiunii privind obligarea Guvernului la plata majorărilor salariale cuvenite în temeiul art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014, aprobată prin Legea nr. 174/2015. Cu privire la aceste susțineri, Curtea reține, în primul rând, că Decizia Curții Constituționale nr. 269 din 7 mai 2014, invocată de autorii excepției în susținerea referitoare la încălcarea principiului egalității armelor în procesul civil, nu este aplicabilă cauzei. Astfel, prin decizia sus-menționată, Curtea a declarat ca fiind neconstituționale dispoziții din Legea nr. 165/2013, prin care erau anihilate, practic, demersurile judiciare întreprinse de părți în scopul reconstituirii dreptului de proprietate, consecutiv cu obligarea acestora la parcurgerea din nou a procedurii administrative (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, paragraful 25). În acest context, Curtea a reținut că, deși desfășurarea și finalizarea procesului fuseseră prefigurate și anticipate de reclamant, într-un anumit cadru normativ, existent la momentul inițierii acestuia, cursul procesului era alterat, ca urmare a intervenirii unei norme noi, care modifica regulile pe care ar fi trebuit să le aibă în vedere instanța în soluționarea acestuia. Or, spre deosebire de acea situație juridică, în prezenta cauză Curtea reține că modificarea legislativă criticată, referitoare la salarizarea personalului din cadrul Administrației Prezidențiale, serviciilor Parlamentului și aparatului de lucru al Guvernului, a intervenit în cursul litigiului privind aplicarea dispozițiilor art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014, la nivelul aparatului de lucru al Guvernului. Această situație nu poate conduce *de plano* la încălcarea principiului egalității armelor, ca garanție a dreptului la un proces echitabil, deoarece Guvernul, exercitându-și competența de la art. 115 alin. (4)—(6), a emis o ordonanță de urgență prin care a reglementat înțelesul unor dispoziții de lege referitoare la salarizarea personalului din cadrul Administrației Prezidențiale, serviciilor Parlamentului și aparatului de lucru al Guvernului.

34. Astfel, referitor la încălcarea dreptului la un proces echitabil prin neasigurarea egalității armelor, prin Decizia nr. 782 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 15 martie 2017, paragraful 21, Curtea a reținut că, în cazul litigiilor care implică interese private oponente, „egalitatea armelor” presupune acordarea fiecărei părți a unei posibilități rezonabile de a-și prezenta cauza — inclusiv depunerea personală a mărturiilor — sub rezerva condițiilor care n-o plasează într-o situație dezavantajoasă față de adversarul său (Hotărârea din 23 octombrie 1996, pronunțată în Cauza *Ankerl împotriva Elveției*, paragraful 38). De asemenea, referitor la principiul egalității armelor, în jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat în sensul că fiecare parte într-un proces trebuie să beneficieze de o posibilitate rezonabilă de a-și expune cauza în fața instanței judecătorești, inclusiv în ceea ce privește probele, în condiții care să nu o dezavantajeze în

mod semnificativ în raport cu partea adversă (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 969 din 30 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 816 din 29 noiembrie 2007, și hotărârile din 27 octombrie 1993 și 16 noiembrie 2006, pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Dombo Beheer B.V. împotriva Olandei*, paragraful 33, și în Cauza *Klimentyev împotriva Rusiei*, paragraful 95). Având în vedere acestea, Curtea constată însă că, în prezenta cauză, nu se pune în discuție posibilitatea părților de a-și expune cauza în fața instanței judecătorești, ci, autorii excepției sunt nemulțumiți de faptul că dispoziția de lege criticată, referitoare la salarizarea lor, a intervenit în cursul procesului prin care solicitau acordarea acelor drepturi salariale de la care susțin că au fost excluși prin intervenția legislativă.

35. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 16 din Constituție privind principiul egalității în drepturi, autorii excepției susțin că excluderea categoriei managerilor publici de la facilitățile salariale recunoscute personalului din cadrul aparatului de lucru al Guvernului nu este justificată de existența vreunui criteriu obiectiv și rațional de diferențiere față de ceilalți funcționari publici, fiind încălcat principiul egalității în drepturi și al nediscriminării. Cu privire la aceste susțineri, Curtea reține că, în jurisprudența sa, a stabilit că acest principiu „presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Totodată, Curtea a statuat că art. 16 din Constituție „vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor” (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002).

36. Aplicând considerentele de principiu stabilite de Curtea Constituțională în jurisprudența sa, referitoare la principiul egalității în drepturi, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu prevăd discriminări sau privilegii care să conștie în excluderea de la un drept sau în acordarea unui avantaj nejustificat, nefiind de natură să contravină art. 16 din Constituție. Astfel, dispozițiile de lege criticate clarifică — în cuprinsul art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014 — sintagma „se stabilește la nivelul de salarizare maxim aflat în plată aferent funcțiilor din cadrul aparatului de lucru al Guvernului” și exclud, în mod expres, de la aplicarea lor, funcțiile de demnitate publică, inspector guvernamental, consilier pentru afaceri europene și manager public.

37. Așa cum se precizează în adresa trimisă de Secretariatul General al Guvernului la solicitarea Curții Constituționale, precum și în nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2016, „s-a impus adoptarea unei norme de interpretare care să clarifice voința legiuitorului, stabilind un mod unic și echitabil de salarizare a personalului care intră sub incidența acestei dispoziții. Astfel, prin norma de interpretare s-a prevăzut că prin sintagma «se stabilește la nivelul de salarizare maxim aflat în plată aferent funcțiilor din cadrul aparatului de lucru al Guvernului» se înțelege faptul că se aplică același procent de creștere salarială pentru toate funcțiile, corespunzător nivelului maxim aflat în plată în cadrul aparatului

de lucru al Guvernului. Totodată, dispozițiile art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014 nu s-au aplicat și nici nu puteau fi aplicate funcțiilor de demnitate publică, inspector guvernamental, consilier pentru afaceri europene și manager public, pentru următoarele considerente:

— funcțiile de demnitate publică (ministru, secretar de stat și asimilații acestora) se regăsesc în toate ministerele, ceea ce presupune o salarizare unitară;

— consilierii pentru afaceri europene și managerii publici, funcții cu statute speciale, se regăsesc atât în administrația centrală, cât și în cea locală, fiind salariați unitar prin reglementări speciale, respectiv prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2003 privind organizarea și funcționarea Corpului consilierilor de integritate, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2004 privind crearea statutului special al funcționarului public denumit manager public, precum și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2008 privind statutul funcționarului public denumit manager public;

— salarizarea funcției corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici de inspector guvernamental a fost stabilită prin Ordonanța Guvernului nr. 30/2007 prin asimilare cu salarizarea funcției de subprefect al județului categoria I, ceea ce a presupus menținerea acestei echivalențe și evitarea unor diferențe salariale în situația aplicării mobilității între cele două funcții”.

38. De altfel, în nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2016 se mai arată că „norma interpretativă este necesară cu atât mai mult cu cât în aplicarea acestor dispoziții legale există posibilitatea unei interpretări conform căreia nu ar rezulta obligația acestei majorări salariale decât sub condiția asimilării funcțiilor din Secretariatul General al Guvernului, Administrația Prezidențială și personalul serviciilor Parlamentului cu cele din structura cu nivelul maxim de salarizare aflată în plată din cadrul aparatului de lucru al Guvernului. Acest mod de interpretare poate genera inechități, aplicându-se neunitar funcționarilor publici și contractuali din cadrul aceleiași categorii, justificat de imposibilitatea identificării funcțiilor echivalente prin raportare la structura comparată. Or,

există o imposibilitate obiectivă în identificarea funcțiilor echivalente, având în vedere faptul că fiecare din instituțiile comparate au o activitate specifică. Cu titlu de exemplu, [...] majoritatea funcțiilor din cadrul serviciilor Parlamentului au un statut special fiind imposibil de regăsit în orice structură din cadrul aparatului de lucru al Guvernului”.

39. Având în vedere aceste precizări din nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2016, Curtea constată că exceptarea persoanelor care ocupă funcții de demnitate publică, inspector guvernamental, consilier pentru afaceri europene și manager public, de la aplicarea aceleiași procent de creștere salarială pentru toate funcțiile, corespunzător nivelului maxim aflat în plată în cadrul aparatului de lucru al Guvernului, a avut o justificare obiectivă și rezonabilă. Astfel, în ceea ce privește managerii publici, această măsură legislativă a avut în vedere atât specificul statutului acestei categorii de personal bugetar, statut reglementat de legislația specială, cât și faptul că aceste funcții se regăsesc atât în administrația centrală, cât și în cea locală. Modificarea legislativă criticată a urmărit evitarea unor inechități în salarizarea funcționarilor publici din cadrul aceleiași categorii, dar încadrați în instituții publice diferite.

40. Așadar, persoanele care ocupă funcții de demnitate publică, inspector guvernamental, consilier pentru afaceri europene și manager public nu sunt în aceeași situație juridică — sub aspectul reglementării statutului — cu alte categorii de personal din cadrul Secretariatului General al Guvernului și, prin urmare, tratamentul juridic aplicabil acestora trebuie să fie unul diferit. Așa cum a reținut Curtea, în jurisprudența sa, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003).

41. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gabriel Popa, Medana Mihuța și Elena Teodora Constantin în Dosarul nr. 9.781/3/2016 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, pentru modificarea și completarea unor acte normative și pentru aplicarea unitară a dispozițiilor legale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 aprilie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

privind reglementarea unor măsuri pentru stingerea unor obligații fiscale și bugetare, precum și unele măsuri referitoare la obligațiile de plată aferente împrumuturilor din venituri din privatizare și împrumuturilor contractate de statul român de la instituții de credit și subîmprumutate operatorilor economici

Ținând cont de condițiile deosebite în care s-a realizat producția de energie electrică în perioada de iarnă, în ultimii ani, perioadă în care un aport esențial l-au avut producătorii de energie pe bază de combustibil fosil — cărbune și hidrocarburi, având în vedere necesitatea asigurării obiectivului prioritar în domeniul energetic privind asigurarea continuității în alimentare de către operatorul de transport și de sistem a unui mix de producere și a serviciilor tehnologice de sistem, astfel încât să poată fi suplinită ieșirea din funcție a oricărei capacități energetice, fără a se deconecta consumatorii de la rețea, luând în considerare evaluarea care s-a realizat de către Ministerul Energiei, Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei și operatorul de transport și sistem — Compania Națională de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A. pentru a determina posibilitățile reale de funcționare a capacităților de producere a energiei electrice instalate în Sistemul electroenergetic național în vederea satisfacerii cererii de energie electrică, în condiții de calitate și siguranță în alimentare și cu respectarea prevederilor Legii energiei și gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare, în perioada de iarnă 2018—2019,

luând în considerare că evaluarea realizată de autoritățile și instituțiile publice implicate a arătat o diferență majoră între puterea instalată și puterea disponibilă a unităților de producere a energiei electrice, fapt ce arată necesitatea adoptării de măsuri pentru asigurarea siguranței Sistemului electroenergetic național,

ținând cont de situația economico-financiară dificilă a unor operatori economici care dețin capacități de producere a energiei electrice și termice cu importanță deosebită în menținerea nivelului de siguranță în funcționare a Sistemului electroenergetic național, respectiv unități dispecerizabile definite în Regulamentul de programare a unităților de producție și a consumatorilor dispecerizabili, aprobat prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 32/2013, cu modificările ulterioare, în calitate de autoritate competentă,

întrucât, potrivit Legii nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare, unitățile dispecerizabile au obligația să ofereze întreaga putere electrică disponibilă pe piața de echilibrare, definită conform reglementărilor emise de autoritatea competentă,

luând în considerare că operatorii economici care dețin unități dispecerizabile au datorii gestionate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, iar adoptarea unor măsuri privind recuperarea acestora prin măsuri de executare silită sau alte modalități de stingere a creanțelor nu asigură dezideratul menținerii acestora în cadrul Sistemului electroenergetic național,

întrucât stingerea creanțelor fiscale și bugetare administrate de Ministerul Finanțelor Publice prin Agenția Națională de Administrare Fiscală prin trecerea în proprietatea publică a statului a unor bunuri aferente unităților dispecerizabile poate contribui la asigurarea securității Sistemului electroenergetic național, acestea putând fi date în administrare sau concesionate în condițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

deoarece prin atribuirea unor contracte de concesiune pentru activele necesare asigurării siguranței Sistemului electroenergetic național se va asigura continuitatea în exploatare a acestora de către operatori economici care au capacitate economico-financiară și dispun de resursele financiare care să asigure funcționarea acestora,

ținând cont de faptul că orice întârziere în adoptarea măsurilor prezentate poate periclita programul de funcționare a capacităților de producție de energie electrică în iarna 2019—2020, cu riscul neasigurării producției de energie electrică necesare atât consumatorilor casnici, cât și instituțiilor publice de interes și industriei,

având în vedere că în prezent nu sunt reglementate la nivel primar măsuri referitoare la obligațiile de plată pentru împrumuturile/subîmprumuturile angajate de operatorii economici și care fac obiectul unor decizii de recuperare a unor ajutoare de stat ilegale, fapt ce pune în dificultate statul român în recuperarea acestor ajutoare, a căror recuperare trebuie să fie efectivă și imediată potrivit normelor europene în materie,

luând în considerare că pentru recuperarea ajutorului de stat declarat ilegal prin Decizia Comisiei Europene C(2018) 7308 final din 8.11.2018 privind ajutorul de stat SA.43785 (2018/C) (ex 2015/PN, ex 2018/NN), pus în aplicare de România pentru restructurarea Complexului Energetic Hunedoara (CEH), statul român a fost pus în întârziere, fapt pentru care emiterea, de urgență, a unor norme care să confere claritate în ceea ce privește obligațiile de plată pentru împrumuturile/subîmprumuturile angajate de operatorii economici și care fac obiectul unor decizii de recuperare a unor ajutoare de stat ilegale apare ca o necesitate,

întrucât consecințele negative care pot apărea în situația neadoptării măsurilor propuse pot afecta siguranța alimentării Sistemului electroenergetic național și chiar securitatea energetică a țării, ceea ce justifică existența unei situații extraordinare a cărei reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

CAPITOLUL I

Reglementarea unor măsuri pentru stingerea unor obligații fiscale și bugetare

Art. 1. — (1) Prezenta ordonanță de urgență reglementează o modalitate specială de stingere a obligațiilor fiscale și bugetare ale operatorilor economici care dețin capacități de producere a energiei electrice instalate în Sistemul electroenergetic național reprezentând active funcționale energetice, administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală.

(2) Pentru aplicarea prezentei ordonanțe de urgență, expresiile de mai jos semnifică după cum urmează:

a) *active funcționale energetice* — totalitatea bunurilor mobile și imobile aparținând unui operator economic care deține capacități de producție a energiei electrice care concură la asigurarea siguranței Sistemului electroenergetic național. Activul funcțional energetic reprezintă o componentă a unităților dispecerizabile de producere a energiei electrice;

b) *unitate dispecerizabilă de producere a energiei electrice* — potrivit definiției prevăzute la art. 4 pct. 37 din Regulamentul de programare a unităților de producție și a consumatorilor dispecerizabili, aprobat prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 32/2013, cu modificările ulterioare;

c) *grup dispecerizabil* — potrivit definiției prevăzute la art. 4 pct. 16 din Regulamentul de programare a unităților de producție și a consumatorilor dispecerizabili, aprobat prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 32/2013, cu modificările ulterioare;

d) *siguranța Sistemului electroenergetic național* — potrivit definiției prevăzute la art. 3 pct. 73¹ din Legea nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — (1) Prin derogare de la prevederile art. 263 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, oricând, la cererea operatorilor economici care dețin capacități de producere a energiei electrice instalate în Sistemul electroenergetic național reprezentând active funcționale energetice, creanțele fiscale și bugetare administrate de Ministerul Finanțelor Publice prin Agenția Națională de Administrare Fiscală se sting prin trecerea în proprietatea publică a statului și în administrarea Ministerului Energiei a unor active funcționale energetice, aflate în proprietatea acestora.

(2) Cererea operatorilor economici aprobată prin hotărârea adunării generale a acționarilor va cuprinde o analiză tehnico-economică privind justificarea operațiunii și efectele acesteia și va fi însoțită de avizul favorabil al Ministerului Energiei și al operatorului de transport și sistem — Compania Națională de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A., inclusiv cu privire la caracterul necesar al activului respectiv pentru siguranța Sistemului electroenergetic național.

(3) Nu pot face obiectul operațiunilor prevăzute la alin. (1) activele funcționale energetice pentru care operatorii economici

nu dețin licențe sau autorizații de funcționare aflate în perioada de valabilitate la data transferului, precum și cele care nu sunt autorizate din punctul de vedere al protecției mediului la momentul transferului.

(4) Bunurile aferente activelor funcționale energetice care sunt grevate de alte sarcini sau garanții în afara celor instituite de Ministerul Finanțelor Publice sau organul fiscal central nu pot constitui obiectul prezentei ordonanțe de urgență.

(5) Stingerea creanțelor fiscale și bugetare se va face la valoarea bunurilor ce intră în componența activelor funcționale energetice, stabilită prin raportul de evaluare întocmit de către un evaluator autorizat în condițiile legii.

(6) Lista bunurilor aferente activelor funcționale energetice ce urmează să fie evaluate, precum și raportul de evaluare prevăzut la alin. (5) se aprobă prin ordin al ministrului energiei.

(7) Ministerul Energiei și operatorii economici încheie un proces-verbal de predare-preluare prin care trec în proprietatea publică a statului activele funcționale energetice prevăzute la alin. (1), care cuprinde și valoarea acestora.

(8) Procesul-verbal prevăzut la alin. (7) constituie titlu de proprietate publică al statului.

Art. 3. — (1) În vederea stingerii creanțelor fiscale și bugetare, în termen de 15 zile de la încheierea procesului-verbal prevăzut la art. 2 alin. (7), operatorul economic depune cererea de stingere a obligațiilor fiscale și bugetare la organul fiscal central.

(2) Cererea va fi însoțită de lista bunurilor aferente activelor funcționale energetice, raportul de evaluare a acestora, prevăzute la art. 2 alin. (6), precum și procesul-verbal prevăzut la art. 2 alin. (7).

(3) Organul fiscal central stinge creanțele fiscale și bugetare cu valoarea bunurilor trecute în proprietatea publică a statului în temeiul prezentei ordonanțe de urgență, în baza procesului-verbal prevăzut la art. 2 alin. (7), și notifică operatorul economic și Ministerul Energiei în acest sens.

(4) Data stingerii creanțelor este data semnării procesului-verbal prevăzut la art. 2 alin. (7).

(5) În cazul în care operațiunea de transfer al proprietății bunurilor, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, este taxabilă, cu valoarea stabilită, potrivit legii, plus taxa pe valoarea adăugată, se stinge cu prioritate taxa pe valoarea adăugată aferentă operațiunii de dare în plată.

(6) La data semnării procesului-verbal prevăzut la art. 2 alin. (7) încetează de drept măsurile de indisponibilizare a bunurilor ce fac obiectul acestuia, instituite de organul fiscal central.

Art. 4. — (1) În cazul în care bunurile ce fac obiectul prezentei ordonanțe de urgență, trecute în proprietatea publică a statului, au fost revendicate și restituite, potrivit legii, terțelor persoane, operatorul economic va fi obligat la plata creanțelor stinse prin această modalitate. Creanțele fiscale și bugetare renasc la data la care bunurile au fost restituite terțului.

(2) Pentru perioada cuprinsă între data trecerii în proprietatea statului și data la care au renăscut creanțele fiscale și bugetare prevăzute la art. 3 alin. (3) nu se datorează dobânzi sau penalități de întârziere, după caz.

Art. 5. — În termen de 30 de zile de la data semnării procesului-verbal prevăzut la art. 2 alin. (7), Guvernul, la propunerea Ministerului Energiei, adoptă o hotărâre privind înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor aflate în domeniul public al statului a bunurilor mobile și imobile preluate în proprietatea publică statului.

Art. 6. — (1) Bunurile mobile și imobile aferente activelor funcționale energetice transferate în domeniul public al statului în condițiile prezentei ordonanțe de urgență vor face obiectul unor contracte de concesiune încheiate în condițiile legii. Procedura de atribuire a contractelor de concesiune, încheierea, executarea și încetarea contractului de concesiune de bunuri proprietate publică se realizează cu respectarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2006 privind regimul contractelor de concesiune de bunuri proprietate publică, aprobată cu modificări prin Legea nr. 22/2007, cu excepția situațiilor în care prin prezenta ordonanță de urgență se dispune altfel.

(2) În termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a hotărârii prevăzute la art. 5, Ministerul Energiei, în calitate de concedent, va demara procedurile prevăzute de lege pentru atribuirea de contracte de concesiuni asupra bunurilor înscrise în domeniul public.

(3) La atribuirea contractului de concesiune se au în vedere următoarele criterii:

- a) cel mai mare nivel al redevenței;
- b) capacitatea economico-financiară a ofertanților;
- c) condiții specifice impuse de natura bunului concesionat;
- d) protecția mediului înconjurător;
- e) strategia de resurse umane și, cu prioritate, modalitățile de recrutare a personalului.

Art. 7. — (1) Prin derogare de la prevederile art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2006, aprobată cu modificări prin Legea nr. 22/2007, modul de calcul al redevenței pentru bunurile care fac obiectul concesiunii va fi determinat prin raportare la veniturile obținute de către concesionar în urma utilizării bunurilor.

(2) Venitul minim la care se va raporta obligația de plată a redevenței se stabilește prin studiul de oportunitate prevăzut la art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2006, aprobată cu modificări prin Legea nr. 22/2007.

(3) Comisia de evaluare pentru atribuirea concesiunii cuprinde reprezentanți desemnați din partea Ministerului Energiei, Ministerului Finanțelor Publice, Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei și a autorității competente în domeniul protecției mediului.

(4) Regulamentul de organizare și funcționare se aprobă de autoritatea concedentă, cu avizul autorităților și instituțiilor publice care desemnează membri în cadrul acesteia.

CAPITOLUL II

Reglementarea obligațiilor de plată pentru împrumuturile/subîmprumuturile angajate de operatorii economici și care fac obiectul unor decizii de recuperare a unor ajutoare de stat ilegale, precum și a obligațiilor de plată pentru împrumuturile/subîmprumuturile angajate de operatorii economici care nu fac obiectul unor decizii de recuperare

Art. 8. — (1) Pentru sumele aferente acordului de împrumut contractat de Ministerul Finanțelor Publice (denumit în continuare *MFP*) de la instituții de credit și subîmprumutate operatorilor economici, ce fac obiectul unor decizii de recuperare a ajutorului de stat declarat ilegal, *MFP*, în calitate de împrumutat, demarează procedura de rambursare anticipată a împrumutului, după aprobarea sumelor în bugetul de stat cu această destinație.

(2) Rambursarea împrumutului de către operatorii economici subîmprumutați se efectuează în termen de cinci zile lucrătoare de la data obținerii acordului finanțatorului, cu încadrarea în prevederile bugetare aprobate cu această destinație, și cuprinde atât valoarea capitalului, cât și costurile aferente rambursării anticipate.

(3) Prin derogare de la prevederile art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 109/2008, cu modificările și completările ulterioare, sursa de plată pentru rambursarea anticipată a acestor împrumuturi este Fondul de risc și în completare suma alocată de la bugetul de stat prin bugetul *MFP* — Acțiuni generale cu această destinație.

(4) După comunicarea deciziei de recuperare a ajutorului de stat declarat ilegal, Agenția Națională de Administrare Fiscală (*ANAF*) aplică procedurile de executare silită împotriva debitorului subîmprumutat în baza deciziei de recuperare a ajutorului de stat ilegal.

Înscrisurile transmise la Agenția Națională de Administrare Fiscală, în baza acordului de împrumut subsidiar, inclusiv procedura de recuperare a sumelor cuprinse în acestea, se anulează concomitent cu stingerea din evidența contabilă a *MFP* a datoriiilor la fondul de risc, respectiv bugetul de stat, reprezentând debite rezultate din rate de capital, dobânzi, comisioane și alte costuri, inclusiv dobânzile și penalitățile de întârziere aferente acestora, calculate și datorate până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, precum și cu stingerea obligațiilor de plată ale subîmprumutatului către *MFP*.

Datoriile la fondul de risc rezultate în urma efectuării plății de către *MFP* către finanțator a ratelor de capital și dobânzilor după data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență și până la data rambursării anticipate a împrumuturilor, precum și cele rezultate ca urmare a rambursării anticipate, înregistrate în evidența contabilă a *MFP* și pentru care nu se mai emit înscrisuri, se sting concomitent cu obligațiile de plată ale subîmprumutatului către *MFP*.

(5) Datoriile la fondul de risc rezultate în urma efectuării plății de către MFP către finanțator a ratelor de capital și dobânzilor până la data rambursării anticipate a împrumuturilor, precum și cele rezultate ca urmare a rambursării anticipate, înregistrate în evidența contabilă a MFP și pentru care nu se mai emit înscrisuri, se sting concomitent cu obligațiile de plată ale subîmprumutatului către MFP.

Art. 9. — Sumele recuperate de ANAF în baza deciziei de recuperare a ajutorului de stat declarat ilegal se fac venit la bugetul de stat.

Art. 10. — (1) Prin derogare de la articolele din actele normative de ratificare a acordurilor de împrumut prin care este reglementată sursa de plată a serviciului datoriei guvernamentale externe și de la prevederile art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 109/2008, cu modificările și completările ulterioare, în situația în care subîmprumutatul/beneficiarul final al finanțării a contractat de la instituții financiare internaționale și alte subîmprumuturi care nu fac obiectul deciziei de recuperare a ajutorului de stat declarat ilegal, acestea se rambursează anticipat doar la solicitarea expresă a finanțatorului, având ca sursă de plată fondul de risc și în completare suma alocată de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Finanțelor Publice — Acțiuni generale cu această destinație.

(2) După rambursarea anticipată către finanțator a sumelor împrumutate în conformitate cu alin. (1), Ministerul Finanțelor Publice emite un înscris care constituie titlu de creanță prin care se individualizează obligațiile de recuperat, cu scadențele prevăzute în acordul de subîmprumut, care se transmite organului fiscal spre urmărire și recuperare, concomitent cu stingerea din evidența contabilă a Ministerului Finanțelor Publice a datoriilor la fondul de risc, respectiv bugetul de stat.

(3) MFP aduce la cunoștință subîmprumutatului emiterea titlului de creanță, iar plata obligațiilor acestuia se efectuează către organul fiscal, la termenele prevăzute în titlul de creanță. Sumele încasate se fac venit la bugetul de stat.

(4) Pentru neplata la scadență a sumelor stabilite în titlul de creanță, debitorii datorează dobânzi și penalități de întârziere conform Legii nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare, calculate și recuperate de organul fiscal.

(5) Debitele acumulate în perioada dintre trecerea în proprietatea publică a statului a unor active funcționale energetice aflate în proprietatea subîmprumutatului/beneficiarului final și rambursarea anticipată a subîmprumutului se recuperează de MFP în baza cadrului legal existent.

Art. 11. — (1) Pentru împrumuturile contractate de la MFP din venituri din privatizare care fac obiectul deciziei de recuperare a ajutorului de stat declarat ilegal, obligația de rambursare a acestor sume încetează la data comunicării deciziei de recuperare. Această sumă constituie cheltuială definitivă, iar sumele recuperate de către ANAF se fac venituri la bugetul de stat.

(2) Înscrisurile transmise spre recuperare la ANAF se anulează de la data comunicării deciziei de recuperare a ajutorului de stat declarat ilegal. De la aceeași dată, obligația de reîntregire a veniturilor din privatizare se stinge, iar costurile aferente împrumutului convenite bugetului Trezoreriei Statului se anulează.

Art. 12. — În situația în care subîmprumutatul are și împrumuturi contractate de la instituții financiare internaționale cu garanția statului rambursate integral, care nu fac obiectul deciziei de recuperare a ajutorului de stat declarat ilegal, înscrisurile aferente finanțării rambursabile garantate de stat transmise la ANAF, inclusiv procedura de recuperare a sumelor cuprinse în acestea, se anulează concomitent cu stingerea datoriilor la fondul de risc din evidența contabilă a MFP, reprezentând debite rezultate din rate de capital, dobânzi și alte costuri, inclusiv dobânzile și penalitățile de întârziere aferente acestora, calculate și datorate până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, dată de la care încetează orice obligație de plată a subîmprumutatului către MFP.

Art. 13. — Măsurile prevăzute prin prezenta ordonanță de urgență se realizează cu respectarea legislației naționale și europene în domeniul ajutorului de stat.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Ministrul energiei,
Anton Anton
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind alocarea unei sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2019, pentru Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, pentru finanțarea Programului național de dezvoltare locală etapele I și II

Având în vedere prevederile art. II și III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2017 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru stabilirea unor măsuri privind realizarea investițiilor finanțate din fonduri publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 250/2017, cu modificările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 29 alin. (1) din Legea bugetului de stat pe anul 2019 nr. 50/2019,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice pe anul 2019, la capitolul 70.01 „Locuințe, servicii și dezvoltare publică”, titlul 51 „Transferuri între unități ale administrației publice”, cu suma de 400.000 mii lei din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2019, reprezentând credite bugetare, pentru finanțarea Programului național de dezvoltare locală etapele I și II.

Art. 2. — Ordonatorul principal de credite răspunde de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumei alocate potrivit prevederilor art. 1.

Art. 3. — Eventualele sume rămase neutilizate până la sfârșitul anului se vor restitui la bugetul de stat, conform legii.

Art. 4. — Se autorizează Ministerul Finanțelor Publice să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice pe anul 2019.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Vasile-Daniel Suci
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 4 iulie 2019.
Nr. 478.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind suplimentarea bugetului Ministerului Mediului din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2019

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 5 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2019 privind acordarea unor facilități fiscale și pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/2018 pentru adoptarea unor măsuri bugetare și pentru modificarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — În vederea restituirii taxei speciale pentru autoturisme și autovehicule, a taxei pe poluare pentru autovehicule, a taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule și a timbrului de mediu pentru autovehicule, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 52/2017 privind restituirea sumelor reprezentând taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule, taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule și timbrul de mediu pentru autovehicule, aprobată prin Legea nr. 258/2018, cu modificările și completările ulterioare, se aprobă suplimentarea bugetului Ministerului Mediului pe anul 2019 din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2019,

cu suma de 97.000 mii lei, la capitolul 74.01 „Protecția mediului”, titlul 51 „Transferuri între unități ale administrației publice”, articolul 51.01 „Transferuri curente”, alineatul 51.01.71 „Transferuri din bugetul de stat pentru Fondul pentru Mediu”.

Art. 2. — Ministerul Mediului virează suma prevăzută la art. 1 pentru suplimentarea veniturilor Fondului pentru mediu.

Art. 3. — Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Ministerului Mediului pe anul 2019.

Art. 4. — Ministerul Mediului răspunde de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumei alocate potrivit prevederilor art. 1.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

Contrasemnează:
Viceprim-ministru, ministrul mediului,
Grațiana Leocadia Gavrilescu
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 4 iulie 2019.
Nr. 479.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI

ORDIN

pentru aprobarea criteriilor sectoriale și pragurilor critice afere sectorului Apă, păduri și mediu, subsectorul „Protecția mediului înconjurător”

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 98.888/DM din 1.04.2019, în temeiul prevederilor art. 7 alin. (2) lit. a), art. 9 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2010 privind identificarea, desemnarea și protecția infrastructurilor critice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 18/2011, cu modificările și completările ulterioare, și al prevederilor art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 19/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului și pentru modificarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul mediului, emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă criteriile sectoriale și pragurile critice aferente sectorului Apă, păduri și mediu, subsectorul „Protecția mediului înconjurător”, prevăzute în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Instituțiile publice din subordinea, sub autoritatea și în coordonarea Ministerului Mediului pun în aplicare prevederile prezentului ordin în scopul identificării infrastructurilor critice din domeniul de competență.

Art. 3. — Criteriile sectoriale și pragurile critice aferente sectorului Apă, păduri și mediu, subsectorul „Protecția mediului înconjurător” pot fi revizuite la propunerea uneia dintre instituțiile publice din subordinea, sub autoritatea și în coordonarea Ministerului Mediului.

Art. 4. — În termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentului ordin, potențialii proprietari de infrastructuri critice naționale (ICN) au obligația de a înainta la Ministerul Mediului:

1. propuneri fundamentate pentru identificarea ICN, în vederea susținerii acestora spre desemnare;
2. compartimentul desemnat ca specializat în domeniul ICN;
3. ofițerii de legătură temporari, datele lor de contact și modalitatea de menținere a legăturii permanente cu aceștia.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul mediului,
GrațIELA LeocADIA GAVRILESCU

București, 17 aprilie 2019.
Nr. 386.

*) Anexa se comunică instituțiilor interesate, fiind clasificată potrivit legii.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

